

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Rosen-Alfen

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr01val-shoot-idm139674376223536/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alf'en rystede af Skræk og Vrede over den føle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søstarens Sovekammer; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gjennem Skove; og den onde Broder bøjede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengeteppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alf'en smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Øret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Løndetræ tætved og sagde: »For at Du ikke skal troe, det bare er en Drøm, jeg har fortalt Dig, saa vil Du finde paa Din Seng et visent Blad!» og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun sige sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen saabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han mente ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maanedes-Roser, i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret, og han var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjertesorg.

Saa snart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Løndetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham der var slaaet ihjel, o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun ogsaa snart maatte døe. —

Gjærns vilde hun føre Liget med sig hjem men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de lukkede Øine, kysede den kolde Mund og rystede Jorden af hans delige Haar. »Det vil jeg eie!» sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem

---

2 mørkt derinde] mørkt O. 40 sovc] sove endnu O, *Uoverset i A.* 15 For at] Fordi O. 16 bare er en] er en tom O; kun er en D. 20 sigel] betroe D. 24 han] den O. 29 ham der var slaaet ihjel] den Døde! O. 30 ogsaa snart maatte døe] maatte sove ind med det kjære Liig O. 32 Liget] det O. 35 da hun havde lagt] lagde O. 36 tog hun] men tog O.